

ved det, for jeg er vel i virkeligheden den eneste i det her Ting, der altid har været tilhænger af den føderalisme. Men det drejer sig jo bl.a. om at få nogle klare spilleregler om, hvordan systemet skal fungere også i forhold til landene.

Så har vi jo den der debat om Østrigsanktionerne, som jeg nok synes nogle skamrider. Ja, jeg synes, det er lidt synd, at den lokkede nogle partier til under valgkampen at have mere lyst til at kritisere regeringen end til at tænke på et ja. Derfor blev det nok dagsordensat mere, end det var nødvendigt. Jeg vil sige, at i CD synes vi stadig væk, at princippet, der lå bag Østrigsanktionerne, er rigtigt, nemlig princippet om, at et politisk samarbejde nu tør reagere, når der i dele af Europa sker ting, der ud fra et menneskerettighedssynspunkt eller et demokratisyn er urimelige.

Vi er stadig væk nødt til at slå fast, for di noget er vedtaget demokratisk, behøver det jo ikke at være rigtigt. Man kan godt demokratisk vedtage noget, der virkelig strider imod hvad som helst. Tænk engang, hvis et flertal vedtog, at 20 pct. af den danske befolkning skulle sættes uden for indflydelse, skulle være pariaer og ikke kunne få lov til at gå ind på Københavns Hovedbanegård! Det er vedtaget demokratisk i Folketinget, men er det en god beslutning? Det ville da være en rædsom beslutning.

Naturligvis kan man godt komme ud for et demokrati, der bliver skamredet af nogle politiske strømninger, der er ubehagelige, og derfor er det godt, at et politisk organ som EU kan reagere. Det er jo det, vi har manglet i europæisk historie.

Havde man reageret over for Tyskland i slutningen af 1920'erne eller i begyndelsen af 1930'erne og fortalt dem, at det, der var under udvikling i det politiske system i Weimarrepublikken, nemlig at man gjorde det til en politisk sag i sig selv at sørge for, at befolkningsgrupper ikke kunne få lov at eksistere i samfundet, ikke gik, så havde chancen for, at Hitler ikke var kommet til magten, og chancen for, at vi havde undgået Holocaust og Anden Verdenskrig, været enormt stor. Men nu sad omverdenen og sagde: Det er jo de interne forhold; det blander vi os ikke i.

Så var det i øvrigt pinligt, at halvdelen af landene formodentlig var enige med tyskerne, for dengang var det jo sådan, at de jo havde en kraftig økonomi, og det viste jo virkelig orden og alle de her ting. Men man skulle have reageret.

Og op igennem tiden efter krigen er det på samme måde. Bosnien var jo i virkeligheden et katastrofalt eksempel på, at vi holdt alle de flotte taler, og så sørgede vi for, at de sikre zoner for flygtningene kun var bevogtede af en række FN-soldater uden våben, og derfor kan man nu grave massegravene op i Srebrenica, for vi kiggede jo først til og gjorde ikke noget før til aller sidst.

Så kom Kosovo, hvor man endelig fik taget sig sammen til at gøre noget og endelig sagde: Kære venner, nu er det gået for langt.

I mine øjne er Østrigsanktionerne og Kosovo et led i den samme politiske linje, nemlig at der er en grænse for, hvad man skal finde sig i foregår i et område – og så kan man kalde det internt eller ikkeinternt.

Det, der gik galt ved Østrigsanktionerne, var måden, man gjorde det på. Undskyld hr. statsminister, men det var det. Det var ikke statsministerens måde, men måden, hvor man startede med at lave sanktioner og så bagefter overvågning. Det ville måske have været smartere først at have overvåget og så lavet sanktioner bagefter. Det er ligesom den rigtige måde at gøre det på, synes jeg. Det har man så lært af. Jeg er så glad for, at man overhovedet gjorde noget. Det er da altid et forsøg, som man så lærer af.

Derfor er jeg også tilhænger af, at man prøver at lave et charter eller får klare spilleregler ind i Traktaten om, hvornår man kan overvåge, og hvornår man kan gå videre. Det er i fuld overensstemmelse med de europæiske værdier, som vi også altid har hyldet i Danmark, og det er i fuld overensstemmelse med de danske ønsker om, at menneskerettigheder og menneskeværd skal være i fokus. Så lad os endelig komme videre ad den vej.

Så endelig til det med strukturen: Det er jo ikke en superstat, man bygger op. Det er jo ikke den der store centralistiske model, der ligner USA's. Jeg synes, at man skulle kigge lidt andre steder. Man skulle kigge lidt til Schweiz, og man skulle kigge lidt til Canada, der har nogle samarbejdsformer, som man formodentlig udmærket kunne gøre noget ved i Europa.

Men verden er jo blevet mere international. Globalisering er kommet for at blive. Det er ikke noget, der forsvinder i morgen. Og det gør, at verden er forvirret. Når vi ser på vores tv, jamen så er der mange forskellige ting, der vælter ind til os og med problemer, vi aldrig skulle tage stilling til før, og som vi aldrig har haft inde i vores dagligdag. Og helt ned i det banale